

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

BACILLUS ANTEQUERANUS.

o cólera s' extén. Desde Valencia ha pres lo tren y s' ha trasladat a Murcia, y en Romero Robledo, sense encomenarse a Déu ni als sants metjes l' ha declarat a Madrit.

Los madrilenyos s' han quedat fets unas estatuas de pedra. No n' hi ha per menos, francament. ¿Com havian ells d' esperar que 'ls caigués a sobre 'l cólera de Real ordre?

Un conservador, gran amic de'n Romero Robledo, segons he sentit contar, deya lo següent:

—¿Que no ho sabian que D. Francisco té cops amagats? Quan a primers de maig vaig veure que perdiam las eleccions, ja vaig dirho: antes del istiu tindrem lo cólera. 'L nostre jefe es aixis: qui li fá li paga.

Pero hi haja ó no hi haja cólera a Madrit, siga, com creuhen alguns, ó no siga, una brometa pesada del fill de Antequera, are es l' hora de que D. Francisco posi en práctica 'l seu sistema.

Comensi, donchs, per acordonar a Madrit, que no ha de ser diferent una capital, de una vila ó un poble de mala mort. O tots moros, ó tots cristians. Estableixi un bon cordó, pero un cordó estret que no s' escapi una mosca, que prou mal ha fet a Espanya la vila de Madrit, perque are vinga a empasifarnos ab aixó del microbi. Nada: cordó y 'l govern a dintre.

¡Y com respirariam llavors! De allá no 'ns vindria cap lley que no fós fumigada, ni cap contribució que no perdés la malicia, ni cap autoritat que no deixés los fums a las salas de desinfecció. Espanya seria un paradís de delicias. Naturalment, a Madrit no hi enviariam un quarto, perque fins fora de la butxaca 'ls tenim lo mateix carinyo que a un fill quan se 'n vá de casa, y aixis com no deixariam anar a un fill a un país empestat, tampoch permeteriam que un duro nostre se'n anés a Madrit a agafar 'la malura y ferse enterrar per no veureli may més la cara.

Pero no tingan cuidado, no serém tant felissos. A Madrit no hi haurá cordó ni trezilla.... Unas quantas fumigacions bastarán per cumplir l' expedient, que no ha de passar a la capital lo que a aquell pobre poble de la provincia de Valencia, ahont los malalts se moren sense medicarse, perque no haventhi apotecari, 'l cordó impeleix que las receptas arribin al farmacéutich del poble vehí, que dista sols cinch minuts de la població acordonada.

Tampoch succehirá allá lo que s' ha vist a Archedna provincia de Murcia, en que l' arcalde, al saber que una pobra dona havia sigut atacada no se de quina malaltia, vá ferla traslladar al cementiri, dei-

xantla abandonada en la sala-dipósit de cadáver, ahont vá morir sense 'l menor ausili.

Tant al jefe del cordó del poble de Valencia que no deixa sortir las receptas, com a l' arcalde de Archedna, que envia als malalts al dipósit de cadáver, se 'ls donará si vostés volen lo titol de ciutadans honoraris del imperi de Marruecos ó bè una gran creu de la augusta y real ordre (de nova y especial creació) de D.ª Juana la Loca; pero lo qu' es a Madrit, se guardarán molt bè de seguir semblants exemples.

Al revés, fins crech que serán capassos de desdirse de tot lo que han anat dihent del doctor Ferrán, demanantli per caritat que s' hi arribi y 'ls inoculi.... Perque, no usant dels cordons mes que pèls que no poden tornars'hi, sembla molt natural que fassan alguna cosa, may siga sino perque no 's diga que no fan res.

Sr. Ferrán, una idea.

Crech que vosté es dels nostres, ó al menos aixis ho he sentit a dir... Per lo tant fassiu vosté ó sino ho faré jo.

Se tracta de preservar al poble espanyol de un cólera permanent... Lo cólera morbo asiatic es accidental: vé y se'n torna, reapareix y torna a marxar, deixantnos més ó menos temps tranquils... Lo cólera a que jo 'm refereixo regna sempre y sempre causa estragos.

Vosté, Dr. Ferrán, pot coneixe'l tant bè ó millor que qualsevol altre, perque vosté l' ha tingut.... ¿Sab a quin cólera aludeixo? Al cólera conservador.

Donchs, aquí ahont me véu, jo hi tingut la fortuna de trobar lo *bacillus* de aquest cólera especial... Ho dich sense modestia, jo soch una especie de Dr. Koch politich.

Lo *bacillus antequeranus* té la forma de sangonera: surt ab las deyeccions de un poble decadent, y si troba l' atmosfera propicia, s' engreixa, creix y engendra una profusió de *bacillus* secundaris, pero que tenen la mateixa forma y las mateixas manyas que 'l *bacillus* primitiu.

Sos efectes son terribles a tot serho. No ha vist vosté estragos com los que causa aquesta purria. Com que la seva tendencia principal es la de xuelar, deixa en un moment sech y escorregut al pobre que l' agafa.

Regularment entra per la butxaca y de allí passa a la pell y de la pell a la sanch y desde la sanch se escampa per tot l' organisme. Lo pobre malalt ho pert tot. De primer té accessos de hidrofóbia, després cau en una postració tan complerta que fins arriba a perdre la sensibilitat. Llavors es quan lo *bacillus antequeranus* fá de las sevas, sense por de que ningú s' hi torni...

Perque ha de saber que llavors no hi valen metjes, ni medecinas, ni fumigacions, ni quarentenas, ni res: té més forsa 'l *bacillus* que 'l ciutadà, y 'l desenllás inevitable de sos estragos es la mort; pero la mort més ignominiosa.

Are bè, Dr. Ferrán. ¿No seria possible aplicar son sistema al cólera conservador?

¿Quin inconvenient ha de haverhi? S' agafan uns quants *bacillus antequerans* y se 'ls

somet a cultiu. Jo crech que tractats ab la gelatina democrática y subjectantlos a un llarch dejuni perdrán la forsa.

Quan ja no tingan verí per produhir la mort, se 'ls fa bullir y se 'ls reduheix a caldo... y veli aquí Dr. Ferrán que ja tenim lo líquit per la vacuna.

Llavors no resta més que inocularlo a tots los espanyols, de la manera que ho fá vosté... xeringasso, un día de mal-estar y curats... Ja no hi ha que tenir cuidado de semblat malura... Lo *bacillus antequeranus* seguiria sent un animal.

Pero seria un animal inofensiu.

P. K.

BENAVENTURATS LOS MANSOS!

i, benaventurats; perque no faltaria més sino que després de ser mansos encara fossin malaventurats.

Mentres hi haji mansos, l' olla de certa gent bullirà ben plena y provehida, y podrán realisarse especulacions com la que aném a explicar als nostres lectors, advertintlos previament que no parlém en broma, sino de veras y molt de veras.

Durant aquest més de juny, desde 'l 20 al 29, es a dir en los dias qu' estém corrent, tindrà lloch una gran pelegrinació a Roma, als sepulcres de Sant Pere y Sant Pau.

—¿Si? Donchs ja veurém collas de pelegrins,—pensarán vostés.

S' equivocan de mitj a mitj: no 'n veurán cap.

—¿Qué? ¿qué sortiran de nit?

—No senyors: no sortiran de nit... ni de día.

—¿Donchs quan?

—Aquí está 'l misteri, millor dit, aquí está 'l negoci.

Examiném l' argument de la pelegrinació.

Aquesta té per objecte desarmar la cólera divina, qu' está sumament irritada, segons los iniciadors de la cosa, «perque la esposa de Jesucrist es combatuda, »perque 's tendeixen parany a la fé dels nostres fills, »perque 'l Papa está pres y perque 'ls impios tractan de proclamar emperador...»

¿A qui dirian vostés? ¿No hi atinan?

Pues, a Satanás: es textual.

Si senyors; «tractan de proclamar emperador a Satanás, y substituir la fé de Cristo ab lo dimoni, lo món y la carn.»

No diu quina classe de carn; pero desde luego 's comprén que no será carn de gallina.

En vista de tot aixó, pues, varias ánimas piadosas han concebut la idea de encaminarse a Roma y ajonllarse davant dels sepulcres dels Sants precisats, demanantlos que intercedeixin ab l' autoritat superior celestial, a fi de salvar lo món, nostra patria, nostres familias, nostres amichs y no se si també 'ls nostres mobles y trastos de la cunya.

**

Vels'hi aquí extractada la proclama que 'l comitè directiu ha llessat a las masses catòlicas, apostòlicas y romanés.

Pero—y aquí vè lo graciòs del assumpto,—com en aquest món tot progressa y l' art d' esquilat al pròxim no s' ha quedat endarrera, los directores de la pelegrinació han trobat lo modo de daurar tant y tant bè la pildora que, apart de las bonas tragaderas d' aquesta gent, es impossible que cap creyent deixi d' empassar-sela.

—Los camins,—han dit,—están molt mals; anar pel món a péu es incòmodo; viatjar en ferrocarril es exposarse a rompre una cama ó dugas; fer la excursió per mar es agravar encara més los inconvenients. Per altra part, lo viatjar *corporalment* costa molts diners, necessita estar desocupat, y, francament, no tothom pot llessar un centenar de duros y perdre una quinzenada de dias per anar a Roma.

¿No es veritat que tot això està molt bec xafat?

—Pues bè,—han continuat dihent los jefes pelegrinayres,—pera salvar tots aquestos inconvenients, y al mateix temps pera realisar la pelegrinació posantla al alcans de totes las fortunés, (com las novelas dolentas) hém descubert un medi en virtut del qual tothom anirà a Roma, homes, donas, petits, grans, vius, *morts*, tothom absolutament, sense exposarse a cap perill, sense marejarse, sense necessitar maleta; en una paraula, sense moures de casa.

¿Qué tal? ¿Han sentit tirar?

Ara vè la solució del problema: continuan parlant los directores de la pelegrinació..

—Lo que nosaltres volém, no es més sinó qu' en lloch d' anar a Roma, com s' ha fet hasta aquí, cadascú ab las sevas camas, s' hi vaji *espiritualment*, ab l' intenció.

Y seguidament vè 'l petardo final.

—Ab aquest objecte, tots los que vulguin pendre part en aquesta pelegrinació, bastará que donguin uns quants ralets, y un cop entregats, ja poden quedarse tranquils a casa seva: *espiritualment* aniran a Roma.

Tant si vostés se 'n riuen com no, no pot negarse que això es ingenios, cómodo y barato.

¿Qué componen los adelantos del siglo, la navegació aèrea, la electricitat, lo ferrocarril, etc., al costat d' aquest medi de locomoció tant ràpid y descansat? ¿Anar a Roma sense moures del pis! ¿Volen una invenció més estupenda?

Los infelissos que aseguran que l' industria va per terra, 's convencerán del seu error. L' industria, ara com sempre es productiva y generosa: tot consisteix en escullir una industria que dongui.

Lo manifest en qüestió s' extén després en varias aclaracions, encaminadas a demostrar que 'ls quartos que 's recullin no 's perdrán.

Ho crech perfectament y suposo que vostés farán lo mateix.

¡Benaventurats los mansos! ¿No es veritat?

FANTÁSTICH.

BATALLADAS

RADUHEIXO:

«L' arcipreste de Morella vá ser citat al jutgat a prestar una declaració; y l' arcipreste digué que no li donava la gana de anarhi.

»¡Holal! ¿Desobediencia? Donchs darrera de la desobediencia 'l cástich.

»Y en efecte: 'l jutge de Morella ha sigut trasladat.

¡Aixis apendrà a tractar als capellans.

»Are no falta sinó que al arcipreste 'l nombrin canonge.»

Lo conde de Raseon ha demanat la creació de cinch ministeris nous.

Alsa, alsa.. Que 'ls crehin de cinch en cinch, si coneix.

¿No crehuen vostés qu' en lloch de crearne de nous seria millor suprimir tots los qu' existeixen? Al capde-vall, per lo que fan.

Sr. Romero Robledo ¿vol un governador més cayo que 'l governador de Zaragoza? ¿Qué fá, home, no li dona cap distinció? A un funcionari així se 'l condecora.

No es poch gran alló de agafar als metjes que havian anat a Valencia y pendrels de las mans las preparacions que duyan per procedir a son estudi, condemnantlas a morir cremadas.

—Pero, Sr. Gobernador, li assegurém que son microbis disecats que no poden fer mal a ningú.

—Nada, ¡al fuego!

Es com si enviessen un tigre ple de palla, y al governador li dongués la gana de cremarlo a pretext de que

'ls tigres aixis també poden fer mal... ó quan menos espantar a las criaturas y entre ellas als gobernadors de provincia.

Vostés preguntarán ¿fins ahont hauria arribat la ciencia si sempre hi hagués hagut autoritats tant gelosas de la salut pública, com l' actual governador de Zaragoza?

Fugin homes, si espanta pensarho... Deixant d' estudiar losfenómenos de la naturalesa, 'ns trobariam encare a l' us de l' aygua beneyta per tota medicina.

¡Quina ganga pels conservadors! Llavors si que farian mort y vida al candelero.

La premsa conservadora estava que no hi veyda alegría, davant del *Globo* y del *Progreso* que aquesta última senmana han discutit sobre quins procediments son més acceptables per arribar a la consecució del fi que 'ns anima.

¿Volen saber Sr. *Progreso* y Sr. *Globo* quins son los procediments més acceptables?

Lo primer y principal consisteix en no discutir sobre aquestas cosas... y tirar al dret, disposats a aprofitar totes las ocasions.

Que discatexin los esquerrans y 'ls fusionistas; pero nosaltres... unió, pocas paraulas y molts fets.

Entre las personas que a Alcira han agafat lo cólera s' hi conta 'l jutge municipal que, com a bon funcionari del govern, era enemich decidit de la inoculació Ferrán.

Es molt trist veure a un home victima de sas preocupacions; pero, amigo, 'l microbi tè un bastó.

A Sant Andréu de Palomar vá celebrarse la professó de Corpus ab acompañament de tiros de revolver. Un jove va tirar sobre la seva xicota y al contenirlo quan anava a suicidarse, feri gravement a un germá de aquella.

—Sr. Pero-Grullo, si es servit: ¿vol ferme l' obsequi d' escriure 'l comentari que li passi per la barretina?

—Si senyor: no hi tinch cap inconvenient. Jo hi posaria 'l que segueix: «Si enhorabona 's privessen las professons de Corpus, no succehirian aquestos escándols.

Perque no diga ningú que no pogressém baix lo mando dels conservadors y al amparo de la restauració, aquí van aquestos datos:

A l' any 1868, l' Estat vá exigir a la nació un presupuesto de 646 milions de pessetas.

A l' any 1874, la nació pagava 708 milions. Aument en sis anys durant los quals vá estallar la insurrecció carlista, la de Cuba y la cantonal 62 milions.

A l' any 1883, vuit anys després de la Restauració, pacificada la Peninsula, pacificada Cuba, pacificat tot, vivint ja la vida ordinaria se 'ns van fer pagar 880 milions.

Aument desde l' any 1874: 182 milions.

Aquest any se 'ns demanan 898.920.000 pessetas, y 'l presupost encare salda ab un déficit.

Aument desde 'l citat any 1874: 190.920.000 pessetas.

En vista de tot aixó que no dú gens de malicia, paguém, cantant la delicia de la Restauració.

Tenim lo cólera a sobre, tenim la crisis al damunt, lo déficit s' aixampla com la boca del negre abisme que ha de xuclarse 'ns, y en aquestas circunstancias, las Cortes, ab l' unanimitat de tots los monárquichs, aproban una carga de justicia a favor de D.ª Isabel II.

Cóntan qu' en temps dels frares, aquestos feyan obras quan no tenian diners.

En temps dels conservadors, nosaltres, quan no tenim diners, creém rendas.

Es a dir: los conservadors las crean y 'l país las paga.

¡Pero senyors, y quina manera d' esbatussarse 'ls constitucionals de Barcelona! ¡Y quina manera de treure 's los drapets al soll.. ¡Y quina manera de durse als tribunals!

La *Crónica* 'ns explica certas cosas qu' esborronan de quan en Rius y Taulet era alcalde. Pero la *Crónica*, ab tot y lo qu' explica apoyava llavors a D. Francisco, de tal manera que s' hauria tirat al damunt de qualsevol que s' hagués atrevit a insinuar lo que are ella diu y assegura.

Lo *Barcelonés* publica un article titolat *El privilegio del yute hilado* qu' es un atach sangrent contra 'l propietari de la *Vanguardia*. Y a pesar de aixó, quan no 's publicava encare 'l *Barcelonés*, la *Vanguardia* ab tot y lo del privilegi del *yute filat*, era l' órgano autorisat y crech que fins retribuít de D. Francisco.

De manera qu' entre 'ls constitucionals de Barcelona succeheix lo que ab aquellas marmanyeras que

mentres ván a la una tot s' ho confian y tot s' ho dissimulan; pero vè un dia que renyeixen, y amigo, llavors surt tot per aquellas bocas, tornantse armas de guerra y escándol las mútuas confiansas de l' amistat.

Y ja no 's preocupan de qui será més net, sino de qui pot ser més brut.

Per are, de la batalla constitucional no 'n quedan morts, ni ferits, sino un pilot d' escombrarias. Per caritat, ¿no hi ha ningú que las escombrí?

La comissió oficial ja fá vint dias que 's passeja per la provincia de Valencia, ab l' excusa d' estudiar lo cólera y 'l procediment Ferrán.

La comissió 's compón de sis individuos que a rahó de cinquanta duros diaris suman 6.000 rals cada dia. Quals 6.000 rals, ab los vint dias se tornan 6.000 duros.

¡Quántas llágrimas no haurian pogut aixugarse, quántas miserias no s' haurian pogut remediar ab aquesta cantitat!

Publicació nova.

Lo segon álbun de la *Biblioteca Bebé*, ilustrat per Apeles Mestres. Se titula *Las mujeres de mañana* y está plè de bons acudits y de dibuixos molt notables. Préu, dos ralets: se ven a can Lopeiz.

Diumenje y 'l dia de Sant Joan se donan duas corridas de toros que per forsa han de ser notables, com pocas n' hi haja. Dels espasas ne respon la seva fama: calculin que son en Lagartijo y en Frascuelo que treballarán plegats.

En quan al *ganau* procedeix de la acreditadíssima ganaderia de Concha Sierra y de las novas crias de la de 'n Lagartijo. En Lagartijo a més d' espasa es ganader: ell mateix se 'ls cria y ell mateix se 'ls despatxa. Vaja donchs, hasta demá. Ja 'ns hi veurém ¡veritat!

CARTAS DE FORA.—A Argentina acaba de inaugurarse una societat carlo-conservadora ab honors de casino de recreo. Lo dia de Sant Antoni vá benehirse 'l local, pel mateix rector que tot lo dia está predicant contra 'ls cassinos del quals diu que son *focos de corrupció*. Hi ha que advertir que la majoria dels socios de Sant Antoni son dissidents de la confraria de Sant Pelegrí, de modo que si 'ls sants están tant dividits com los devots, al cel deu haverhi molts rahons.

A Calaf, contra la costum establerta, vá celebrarse la ceremonia del acatament després de la professó de Corpus, veyentse 'l clero davant de la custodia, é invadint las facultats del Ajuntament. Per lo demés lo clero de Calaf ja sab a qui las fá, perque ajuntament de la crosta de baix com lo que hi ha ara en aquella vila, no s' havia vist may.

DESDE CUBA.

Sr. Director de LA CAMPANA:

Per distreure 'l mal humor que hoy en dia aquí 'ns abruma, tomo un momentu la pluma contando cuan su favor.

Usted ya 'm dispensará mi modo estrany de desir, perque respecto a escribir nunca hi he entendido ná.

Y usted ya sabe muy bien que aquí, el qué más y 'l que menos, tant espanyols com morenos, lo hasemos muy malament.

Pues, com ibamos diciendo, en Cuba está tan perduto que may habiam tingut un malestar tan tremendo.

Li dich que si aném seguint com fins aquí, hem de plegar, porque Cuba empieza a estar casi al prinsipio del fin.

L' oro 's pot dir que s' ha fos, no 's troba ni por remedio; figuris que por un medio pot comprá un inuenio... ¡ dos.

Todo se da a regalar, todo se da a cap ó creu... ¿Vendedors? Per tot arreu; pero nadie vol comprar.

El gobiernu de Madrid manda aquí unos caballeros, que per fè esquitxá 'ls dineros no se maman gens el dit.

Eso sí, per poner pagus, nadie les gana per má; mes, tocant a administrá, no hasen nada más que estragus.

¡Si usted veyés la miseria que reina por todos ladus! ¡Si veyés los hasendados quina cara fan més sería!

Quando más un hom s' afanya, menos saca del tabacu: ni da res culli 'l tabacu, ni da res cortar la canya.

Los que tienen algun pesu y lu pueden recoquer, se 'n van para no volver, disiendo:— ¡Ahí queda esu!

Los demás matan el rato jugando todo el san dia,

y la inmensa mayoría
come tasajo y buniato.
La tropa, según se cuenta,
no sap quin pito tocar...
¿aun hay quien tē que cobrar
la paga del año ochenta!

A más, cada dos per tres
hay un robo ó una reñina,
pues la quente se asesina
como quien dise por res.
Ya ve usted, buen director,
que á pesar de lo que han dit
alguns diaris de Madrid,
no podém estar peor.

El ministro de Ultramar,
con la seva petulancia,
no da ninguna importancia
á nuestro gran malestar.

Según ell eso d' aquí
está en vias d' arreglarse:
si hubiese dit d' ensorrarse,
no hi tindria res que dí.

¡Quinas quentes més felissas
tienen vostés en la Cort!
Venga en el primer vapor
y se lu dirán de misas...

Digali á aquest buen cristiá
que prosiga en su apatia,
y ya veurá al mecor dia
quin quetetréch sentirá.

Cóntili que aquí tot bull,
que aixó no puede seguí,
y que si ell no ho pensa així,
es porque tiene pa al ull.

Y en fi, expliqui á Valdosera
que, por colmo de fortuna,
volvemos á tení alguna
partida filibustera.

Yo, la verdad, soy un lego,
mas como també soy justo,
dich que tindré un disgusto;
pero muy luego, ¡muy luego!

Dios quiera, y yo se lu pido,
que alló del se va á perder
no tenga tal ves que ser
dentro poch ya se ha perdido.

Esu es, cuan toda llanesa,
lo que desirle queria;
salud y hasta un otro dia:
siempre sayo.—Juan Franquesa.

—Per la copia:

C. GUMÁ.

Un telégrama:
«Al terminar la sessió, 'l diputat
fusionista Sr. Moral vá donar una
bastonada al diputat fusionista també
Sr. Hermida, gallegos tots dos y ene-
mistsats per qüestions polítiques del
districte.»

Es lo que farian los individuos del ajuntamiento de
Barcelona que presidia D. Francisco... si no 'ls hagués-
sin prés la vara. Per aixó 'ls la van pendre, per evitar
desgracias.

Vá arribar la comissió de metjes de Logronyo proce-
dent de Valencia, y 'l Sr. Coll y Pujol, vá engabiarlos
desseguida que ván baixar del tren. A las demés perso-
nas que venian de la mateixa procedencia no se 'ls vá
dir res.

Es alló que deya Cervantes: «Barcelona, archivo de
la cortesia, albergue de los extraños, hospital de los
pobres...»

A la quienta Cervantes ja preveya que montariam 'l
hospital del Parque.

Ha quedat prohibida la circulació de drapots per tot
Espanya, y han quedat paralisadas la major part de
las fábricas de paper.

Es que 'l govern no vol competencias. Paper per pa-
per, á falta de hó dolent, ell s' encarregará de ferlo.

A Cuba hi ha hagut un desembarc de filibusteros. Y
lo més bonich es que primer hem sapigut la noticia
pels periódichs de Nova York que per avis del govern.

—Jo ja ho sabia, va dir lo ministre al ser interpelat
sobre 'l particular.
—¿Y donchs, per qué no ho deya?
—Per no assustarlos.

Contan que l' avestrús, quan se troba atacat per un
enemich fica 'l cap sota de l' ala, persuadit de que no
veyent ell al enemich, aquest no 'l veu á n' ell.

Pero digan vostés mateixos, ab la má al cor. ¿Con-
sentirian que un avestrús fos ministre de Ultramar?

Vá de miracle, apúntin.
Se celebrava á Sanlúcar de Barrameda la professó
de Corpus, ab tota la pompa y solemnitat acostumbradas.

¡Quin transport!.. ¡Quin goig més espiritual!.. Las
músicas, las canonadas, los cants, l' incens, las cam-
panas.... ¡Oh, sobre tot las campanas...!

Tocavan ab tanta furia, que de una d' ellas se va
despendre 'l badall, cayent de plé á plé sobre 'l cap d'
una xicota, casada de fresch... y deixantla al siti.

Es á dir, entenémnos... Lo seu cos va quedar-se allí;
pero la seva ánima se 'n va anar al cel, lo menos fent
tercerillas... Una animeta andalusa ha de ser més ale-
gre que las altras.

Y després encare dirán si la CAMPANA DE GRACIA fá
mal. ¿Mal á qui? ¿Quán li ha caygut lo badall á la
CAMPANA DE GRACIA? ¿Qui pot queixarse de que li haja
fet may una trista banya?

Pero en cambi 'ls nostres lectors están condemnat
á viure en aquesta vall de llágrimas y rector y ma-
jordonas.

Y sort encare que nosaltres fem tots los possibles per
distreure'ls.

Tot ha sigut inútil. A pesar de las instancias de 'n
Castelar, ni en Sagasta, ni en Martos, ni en Moret, ni
en Montero Rios han tingut per convenient entaular un
debat polítich ab en Cánovas.

Ells sabrán per qué. Pero lo que guanyan ab aquesta
conducta que de tant prudent, se pert de vista, ja 'ls
ho regalo.

Y si en Cánovas fos capás de sentir los impulsos del
agrahiment, de segur que 'ls ho agrahiria.

En Sagasta per disculparse va dir:

—«Als morts se 'ls deixa tranquils.»

Conformes; pero avants de deixarlos tranquils es
necessaria una cosa: enterrarlos.

Y 'l mort conservador, desde las últimas eleccions
municipals, put molt.

Un amich de 'n Romero Robledo 'l defensa per ha-
ver declarat lo cólera á Madrid.

—Ha obrat, diu, plé d' un zel, que may podrán
agrahirli 'ls madrilenyos.

—¿Cóm s' entén?

—Home, es molt senzill. ¿Recorda l' istiu passat?
Bastava que 'n Romero Robledo declarés lo cólera á
un puesto porque no hi hagués res. Donchs lo mateix
succehirá are á Madrid: basta qu' ell haja declarat lo
cólera, porque no n' hi haja ni un cas.

Diu un periódich que 'l ministre de la gobernació
no tē tampoch gran interés en treure diputat á n' en
Tort y Martorell.

Es un capritxo de 'n Romero Robledo: á la professó
de Corpus conservadora consen que hi vajan las tram-
pas; pero no vol permetre que hi vajan los nanos.

A Ruzafa, prop de Valencia, s' han presentat tres
apóstols curanderos.

A aquests no 'ls hi diu res lo govern... Si fossen
tres doctors Ferrán ja seria una altra cosa.

Lo bisbe de Zamora se queixa en lo Senat de que la
suma destinada á cubrir las obligaciones eclesiásticas
siga tant escasa qu' es impossible atendre ab ella las
necessitats de la Iglesia.

Y á pesar de tot, senyor bisbe de Zamora, casi tots
los capellans están grassos qu' esclatan, y 'l que me-
nos sosté una majordona y un parell de nebotetas.

Ha mort lo príncep Frederich Carlos de Alemania,
víctima de una feridura.

Y jo que 'm creya que 'ls prínceps de Alemania eran
inviolables.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Sem-bra-di-u.
2. ACENTÍGRAFO.—Cremá-Crema.
3. TRENCA-CAPS.—Li-agost-a.
4. QUADRAT NUMÉRICH.—Roseta.
5. GEROGLIFICH.—Un os val per onze.

Han endavinat totas las soluciones los ciutadans Pau
Gandumbas, Cardona de Mataró y Adela Trayter; 4
J. Lanac, E. Coca, Taronja de Convent y Asneroff
Alkuspa; 3 Dos cegos que hi veuhén, T. Rompa, Se-
mesó del Tivoli, E. Burgay, Un Sabadallés, L. E. y
P. de Arenys de Mar y Un agent de Sarriá; n' han
endavinadas 2 no més Rilis y Pinta Monas.

XARADA.

Las cartas contant dius tú
hu:
es un meteor ruidós
dos;
tot tē, tant si es molt com res,
tres.

Y si encare no ha comprés
lo car lector la xarada,
es home de complicada
carrera, un una-dos-tres.

ASNEROLF ALKUSPA.

MUDANSA.

—Matildeta.

—¿Qué total?

—¿Ahont es la Tot?
—Ha sortit
á comprá una tot de tot
per posársela al vestit.

UN EUROPEO.

CONVERSA.

—Estás molt trempat, Anton.
—Es que vinch de festa major.
—¿De quin poble?
—Endevínaho, que tú mateix ho acabas de dir.
P. DE PEGA.

ROMBO.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—
Segona: una planta.—Tercera: ciutat espanyola.—
Quarta: una fruyta.—Quinta: estat de la gallina.—
Sexta: nom de dona.—Séptima: vocal.

TARONJA DE CONVENT.

GEROGLIFICH.

PERA

=

Oceano

×

VN TL

:

PA

I

UN COS GRAN.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Augusto Boix Zorrillista, Titeta, Rilis, Un Sabadellés,
Ernesto Lleig, Pinta-monas, L. C. y P. de Arenys de Mar, A. F.,
Ull-de-Gona, Pegat de pega, Papèrada, Dos cegos que hi veuhén y
E. Coca: Lo que 'ns envian aquest senmana no 'ns serveix.

Ciutadans J. Asmarats, Un Colérich, Un agent de Sarriá, Setmesó
del Tivoli, E. Burgay, Rosaris de Frere, Endalt Sala, T. Rompa,
J. Brú, J. Lanac A., Taronja de Convent, Sabateret del Poble sech,
Antonino, Betas y Fils, Pepet de Arbucias, J. M. Bernis, Pich y
Repich, Ll. Agustí y J. P. de Vidreras: insertarém alguna cosa de
lo que 'ns remeten.

Ciudadá Asneroff Alkuspa: Tingui en compte qu' es més lo que
rebém que lo que podém publicar y no siga exigent que la nostra
mira es contentar a tothom.—S. R. (Sant Andreu): ab cosas d' ells ab
el's no 'ns hi fiquém.—Numa Carl: De las poesias las duas primeras
poden aprofitarse.—J. G. Ll. y J. T. B: Hem rebut ab verdaderament
sentiment la noticia que 'ns donan.—Punxa tripa: L' article re-
sulta manso.—S. R. (a) Llamp brochs: Com tenim tants originals en
cartera, no podém anar tant depressa com vosté voldria. Tinga una
mica de paciència.—Quatre lectors de la «Campana de Gracia»:
Vostés diuhén bé: Brams d' ase no arriban al cel; per aixó es millor
deixarlos perases.—Cristófol Crispin: La poesia de aquesta senmana
no es tant fácil com l' anterior.—Ciutadans M. E. y T. (Calaf) y
A. S. (Argentona): Quedan servits, y gracias per las noticias.

FILOMENA

VIATJE DE RECREO AL INTERIOR D' UNA DONA

PER

C. GUMÁ

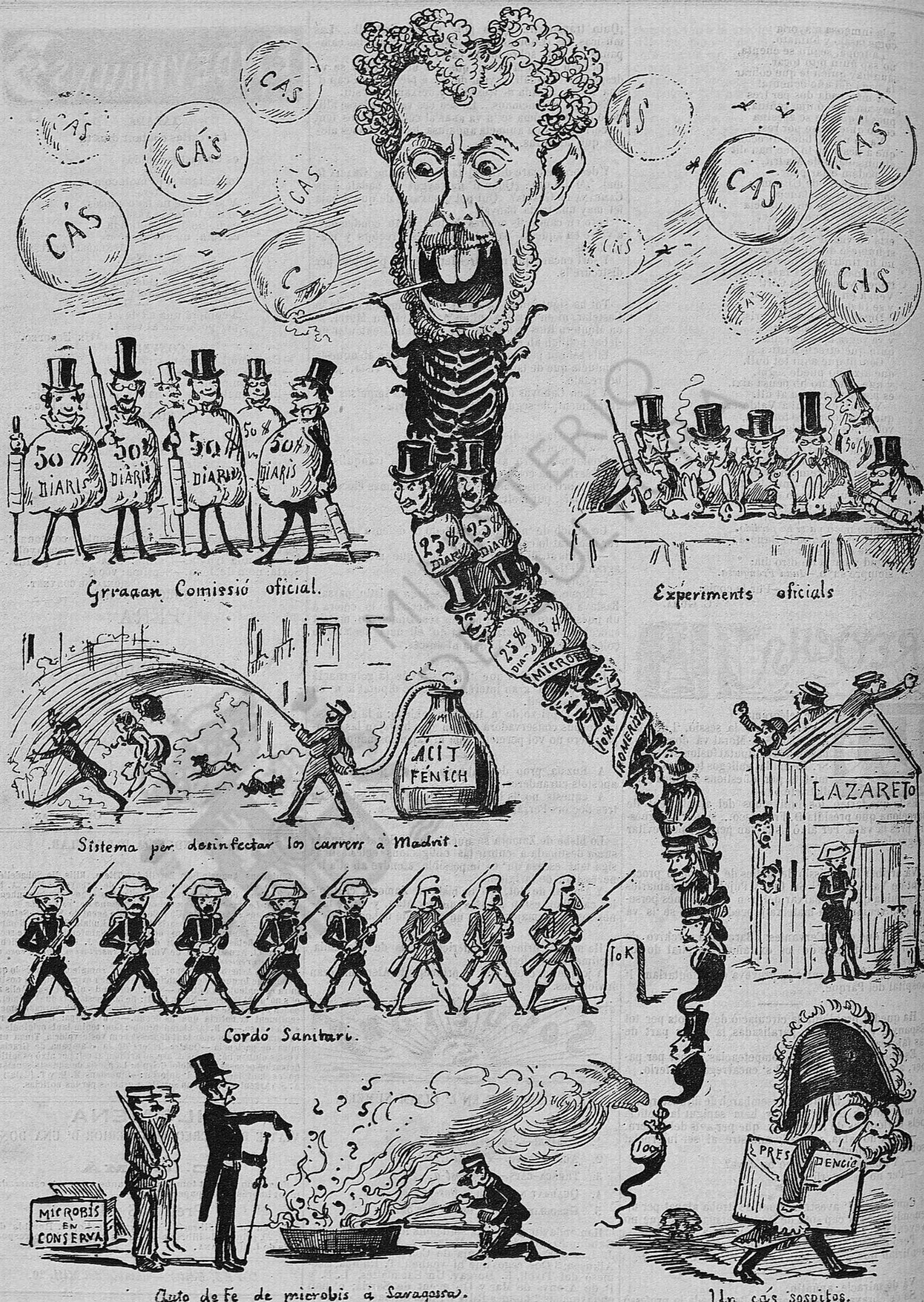
Forma un elegant tomet de 32 planas en quart, esmerada-
ment imprés sobre paper satinat.

Preu DOS rals.

Se ven en la Llibrería Espanyola de Lopez, Rambla del
Mitj, 20, principals llibrerias, kioskos y á casa 'ls correspon-
sals de LA CAMPANA.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Graaaan Comissió oficial.

Experiments oficials

Sistema per desinfectar los carrers a Madrid.

Cordó Sanitari.

Auto de fe de microbis a Saragossa.

Un cas sospitos.

Croquis de la Espanya baix lo domini del cólera conservador.